

Goede vrienden,

Het lijkt er op alsof de aarde nu zelf in vastentijd is en zij heel even op de pauzeknop heeft geduwd.

De dagen die we nu doormaken dwingen ons dan ook tot bezinnen en nadenken, tot samen gedragen verantwoordelijkheidzin, tot groot respect voor ieder die zich inzet voor een ander en die zorg draagt . En wie gelooft bidt. Misschien niet meer dan anders, maar ook niet minder. Wie gelooft doet dat omdat hij of zij het niet kan laten: luisteren, proberen luisteren naar datgene wat diegene die we God noemen ons ook nu te zeggen heeft.

Weet ge wat Zijn mooiste naam is die Hij in de Bijbel krijgt? Zijn mooiste naam is: 'Ik zal er zijn voor u.' De inhoud van die naam betekent dus ook dat Hij niet alles kan. Hij is – gelukkig maar – niet de grote tovenaer. Als dat oude schone verhaal over dat volk in de ballingschap en de woestijn iets vertelt dan is het dat Hij met alle onmacht van de liefde en met de broze breekbaarheid van het graag zien de mens -en dat is ieder van ons – niet in de steek laat.

Maar eerst dus de woestijn ; overdag te warm, 's nachts te koud. Daar zitten we nu en we zijn daar niet thuis, het is niet onze habitat. Het kan zelfs zijn dat we er ons angstig en bang voelen ...

Vrienden, gelovigen lezen in deze dagen voor Pasen het verhaal over die ene die zijn kruisweg gaat.

Dat is niet alleen een oud verhaal en al helemaal niet een verslag of een reportage; het is en blijft ook het verhaal over het kruis en het lijden dat over de wereld hangt en over het kruis dat mensen ongevraagd en onverdiend te dragen krijgen. We vertellen elkaar dat verhaal niet om het lijden te koesteren - dat moeten we maar nooit doen , ook Jezus deed dat niet - , we vertellen elkaar dat verhaal omdat we ook gelovig weet hebben van 'die derde dag';

Dat is hoop, vertrouwen, troost.

Mag ik u, als te vroeg paasei, de woorden meegeven van een groot denker en filosoof Levinas, dankbaar voor ieder die in de zorg staat en die deze woorden ervaarbaar en waar maakt. En ik weet het ; je zal die woorden - als een cadeau dat je voorzichtig uitpakt – meer dan eens moeten lezen om ze helemaal te vatten. Doe het maar, ze overstijgen alle banaliteit en we mogen er ook in deze dagen een beetje van leven. Laten we elkaar zo nabij blijven -node op afstand.

“De aanraking van wie mij troostend nabij is en van wie mij streelt als ik pijn heb, belooft niet dat de pijn zal ophouden, kondigt ook geen vergoeding of beloning aan voor de moeite. De ware troost zorgt in haar contact niet voor het 'later' van de compensatie (voor wat hoort wat). Zij betreft zich op het ogenblik zelf van de pijn die daarmee niet meer aan zichzelf is overgeleverd, die door het rakelings raken of door dat strelen boven zichzelf wordt uitgetild en bevrijd wordt van het juk van zichzelf en zo lucht en adem krijgt. Zo wordt het lijden vrijgekocht van de wanhoop; een vorm van verrijzenis hier en nu, waardoor hetzelfde 'anders' wordt.” (Levinas)

Moge deze woorden ons in deze dagen tot troost zijn. Het ga jullie verder goed...

pastoor Piet

25 maart